

А скочилиятъ пѣргавъ пѣсъ
позна ме, завѣртѣ опашка —
животното, какъ бѣрже схваща —
стопанина се върналъ днесъ.
А нѣкога, преди години,
той — малко куче, азъ — дете,
играехме си тукъ двамина
край срутения дървенъ плетъ.

Сега плетътъ е разграденъ,
отсреща виждамъ бѣла кѣща.
Една девойка се обръща
и хвърля погледъ бѣръзъ, студенъ.
Коя е тя? — На него мѣсто
въвъ схлупенъ и прогнилъ бордей
живѣеше една невѣста —
перѣше дрехи всѣки день.

Откакто самъ на тоя свѣтъ
поехъ борбата съсъ живота,
изглежда тука сж работили,
а азъ не станахъ и поетъ.
Срѣдъ оня чуждъ далеченъ градъ
мечти и младость се разбиха!
И самъ, безъ близъкъ и познатъ,
изливахъ мжката си въ стихове.

Да влѣземъ. Вкѣщи студъ и мракъ
се гонятъ злобно край стената.
И тѣй е страшна тъмнината,
дошла като отъ оня свѣтъ.
Седни до мене. Дѣдо, дѣдо,
каква е тишина навънъ —
снѣгътъ вали, а мойта младость
премина като тежъкъ сънъ.